

Hem de parlar de Kevin

El músic de Collbató actuarà el 19 de setembre al Mercat de Música Viva de Vic

El creador de Collbató ens ha donat dues pistes sobre el seu imminent futur discogràfic. La primera, que el mot 'Kevin' en serà el nom o títol, i la segona, que sonarà -en la línia de l'últim avançament- la cançó "Univers". Parlem amb ell abans de la presentació del nou àlbum al Mercat de Música Viva de Vic el proper 19 de setembre.

Qui és en Kevin (Hidden Track, 2019)?

La pregunta del milió que ara em farà tothom. Qualsevol cosa que digui pot ser inventada.

Cap problema. Inventa't una resposta única per a Enderrock.

Sempre m'apropo als noms d'una forma una mica rara. Quan busco un títol racional, que tingui a veure amb les lletres, em semblen superridículs. Em sonen a poesia barata. Amb la família, però, tinc tot un llenguatge, molt espontani, però que és molt nostre. Són frases, maneres de dir les coses, paraules... Una d'aquestes paraules és justament Kevin. Em va agafar per dir Kevin al meu fill Leo. Però és que després també deia Kevin a la meva germana. Funciona amb els dos sexes. "Ei, Kevin!" és com dir "Ei, què passa!". És un títol que té alguna cosa d'especial que farà que el disc creixi en el futur.

Vaja, que projectes els discos a llarg termini?

No! Més que res perquè quan publico un disc ja estic pensant en què és el següent que faré.

Què és el proper que faràs?

Coses, moltes coses. Vull fer música amb la meua parella (i membre també d'**Anímic**), la Louise Samson. També m'agradaria fer un *single split*.

Amb certs matisos, del so al disseny es percep cert continuisme pel que fa a *Blanc* (Halley Records, 2018).

Ha passat molt poc temps entre l'un i l'altre. No és una continuació, però formen part de la mateixa etapa vital. *Kevin*, però, té un so més envernissat.

Més metafísic...

Al Joan (Pons) li ha donat ara per dir que això del pop metafísic no existeix, però ho fa per tocar els nassos. Clar que existeix.

I els vostres respectius últims discos serien el màxim paradigma de l'escena.

En Joan i jo formem part d'un grup de músics amics amb afinitats creatives. Digues-li pop metafísic o com vulguis, però aquí ha nascut alguna cosa: les bandes les formem els mateixos músics, compartim la mateixa música que escoltem, ens produeix Jordi Matas.

Certament, les seves produccions són un dels comuns denominadors de tot això.

A *Kevin* hi ha idees a què encara no havíem arribat a *Blanc*. Idees que estàvem buscant i que hem assolit ara. *Kevin* s'acosta molt més a la idea i l'estètica que tenim en ment.

Ferran Palau Foto: Martina Matencio

Quina és aquesta estètica?

No ho sembla, però jo m'inspiro molt en la música *mainstream*, en produccions molt comercials. M'agrada molt **Tyler, The Creator**, fa uns anys que el segueixo i m'encanta. **Frank Ocean** és un altre referent. **FKA Twigs, M.I.A.**.... Últimament escolto molt hip-hop i r'n'b.

Com a lletrista, has deixat de ser críptic.

És cert. Un pas, però, que considero que ja vaig fer a *Blanc*. Hi va haver un temps en què em feia llistes de paraules. Era reticent a repetir-me. Si feia servir una paraula no m'agradava tornar-la a usar en el mateix disc. A *Blanc* vaig fer un reinici en aquest sentit i he tornat a fer servir paraules que abans trobava massa fàcils. Curiosament, o no tant, he descobert que ara em comunico molt millor amb la gent que em segueix. La gent se les fa més seves. A *Santa Ferida* el llenguatge era més forçat. D'altra banda, els meus discos anteriors giraven al voltant del concepte de la mort i a *Blanc* i *Kevin* parlo de l'amor.